Ч. 269 (13.814). Львів, понеділок 8. жовтня 1934. Poosztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і володіннях Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр.— Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

70-ліття Українського Театру.

Відозва в справі його святкування.

У цьому році минає 70 літ від хвилини, коли віцемаршал галицького сойму Юліян Лаврівський разом з нашими купцями Товарницьким і Диметом, письменником Климковичем і учителем Полянським створили у Львові Український Театр. Відтоді наш театр працював серед дуже тяжких обставин. Одначе його праця будження національної свідомости і служба мистецтву дала великі успіхи. Український Театр був першою національною школою, в котрій виховувався наш нарід.

Вже пару поколінь наших театральних мистців і працьовників, захоплених високою ідеєю, кочує по всім краю нашім. Вони показали нам наше минуле, відтворене в прегарних образах і креаціях. Вони показують нам нашу дійсність. Вони дають нам візії кращої будуччини.

Роля театру навіть більша від ролі книжки і часопису, бо театр говорить відразу до зібраних сотень і тисячів людей, говорить виразно навіть до неграмотних. Театр найглибше ділає на уяву, бо рівночасно впливає на два найважніші змисли людей: на зір — живими образами і на слух — рідною піснею і рідною мовою.

Сімдесятьліття праці нашого театру це найбільше відповідний час, щоб українська суспільність усвідомила собі вагу і значіння свого театру для життя і розвитку всієї нації та щоб відповідно вшанувала цей його ювилей. Найкраще вшануємо його, коли дамо змогу істнування і праці ідеалістам театрального мистецтва. Вони взяли на себе мабуть найтяжчий хрест з усіх працьовників нашої землі і присвятили багатострадальне життя своє високій та тяжкій службі у святині нашого театрального мистецтва. Отже влекшім їм те життя, влекшім зорганізованим зусиллям, влекшім у добре зрозумілім інтересі цілої нашої нації, влекшім загальним заінтересуванням і масовою жертвенністю.

Щоб гідно вшанувати 70-ліття успішної праці нашого театру завязався у Львові спеціяльний Ювилейний Комітет. Такі комітети повинні повстати по всіх містах і селах Галичини й Володимирії. Вони повинні зорганізувати ювилейні свята в формі вистав, концертів, академій. Дохід з тих імпрез треба призначити на будову Дому Українського Актора в столиці Галичини й Володимирії. Про хід свят повідомляти письменно Головний Ювилейний Комітет у Львові на адресу секретаря: Луць Лісевич, у Львові, Музичний Інститут ім. Лисенка, вул. Шашкевича 5. Гроші слати на адресу: Микола Заячківський, Народня Торговля, Ринок ч. 36

Почесний Комітет:

Дир. Василь Барвінський, Марія Біберовичева, Д-р Іван Брик, Дир. Константин Вишневський, Д-р Михайло Волошин, Проф. Іван Галущинський, Сильвестер Герасимович, Рад. Йосиф Дрималик, Дир. Микола Заячківський, Д-р Іван Копач, Інсп. Володимир Кузьмович, Прелат о. Леонтій Куницький, Д-р Володимир Левицький, Д-р Дмитро Левицький, Іванна Левицька, Д-р Кость Левицький, Ред. Василь Мудрий, Д-р Осип Назарук, Сен. Юліян Павликовський, Іван Рубчак, Посолка Мілена Рудницька, Софія Стадникова, Д-р Володимир Старосольський, Дир. Іван Тиктор, Д-р Василь Щурат, Д-р Степан Федак.

ЗА ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ:

Іван Гірняк, голова. Луць Лісевич, секретар.

Вистава з нагоди 70-ліття Українського Театру.

„Союз Діячів Українського Театрального Мистецтва" у Львові влаштовує у пятницю 12. ц. м. в салі Театру Ріжнородностей (Нар. Дім) у Львові святочну виставу з нагоди 70-ліття Українського Театру в Галичині. На програму вечора складуться: вступне слово д-ра В. Щурата, вистава одної дії „Марусі" (на підставі повісти Квітки), одної дії з „Ой, не ходи Грицю" й одної дії із „Запорожця за Дунаєм". В усіх цих песах гратиме ансамбль театру ім. Тобілевича. Крім цього деклямуватимуть В. Блавацький та О. Кривіцька, члени театру „Заграва". В год. 8. зранку того самого дня відбудеться з нагоди ювилею богослуження у соборі св. Юра.

Святочна інавгурація академічного року Богословської Академії.

В неділю 7. ц. м. відбудеться святочна інавгурація академічного року у Греко-Катол. Богословській Академії у Львові, вул. Коперника 36. Інавгурація пічнеться в 9. год. архиєрейською Службою Божою в церкві Св. Духа. Опісля в авлі Академії зложить звіт за минулі два роки о. ректор д-р Й. Сліпий, а інавгураційний виклад виголосить о. проф. д-р В. Лаба на тему: „Св. Теодор Студит — реформатор чернечого життя". Крім того хор питомців виконає Б. Кудрика „Хваліть діти Господа" (пс. 112). Після закінчення свята — оглядини Музею Академії.

Вступ до авлі тільки за запрошеннями.

Чергова революція в Еспанії.

Львів, 6. жовтня 1934.

Коли після краху диктатури ген. Прімо де Рівери (січень 1931) і двох короткотрівалих переходових кабінетів — ген. Беренгера та адмірала Азнара — в три після республиканського вислідку муніципальних виборів абдикував король Альфонс XIII, — всі часописи на світі, за виїмком хіба соціялістичної преси, поставились з великою резервою до питання про трівкість нової революційної влади і нового республиканського устрою. Це було 15. квітня 1931 і тоді політики й публіцисти пригадали собі, що в 1873 році теж була проголошена в Еспанії республика, яку завалили самі еспанські революціонери.

Сьогодні телеграми з того боку Піренеїв кажуть про події, які щораз більше приймають характер справжньої революції. Хто її робить проти кого? Зорієнтуватись у цім — по правді — нелегко. Еспанію нераз порівнювали до вулькану з кількома кратерами. В останніх тижнях курилося вже з ріжних еспанських кратерів, — чи вибух прийшов в одному з них, чи в кількох відразу, це зясують найближчі події і це буде теж рішати, чи втримається там республикансько-демократичний устрій, чи теж розлетиться, щоби відступити місце реакції правій або лівій.

Отже передусім маємо нині до діла в Еспанії з відосередковими тенденціями автономістів-басків та самостійників-кальонців. Вибори до муніципальних рад, зорганізовані басками проти волі центрального мадридського уряду, довели до заборон, демонстрацій, резигнації яких 75 прц. дотеперішніх радних, їх арештування, словом, до загострення, яке могло стати знаменитим вступом до отвертої революції одної державної провінції проти суприматії центру. Ще поважнішим конфліктом є еспансько-катальонські взаємини, що творять цілу історичну проблему, відому під назвою катальонської проблеми, самостійницького катальонського руху. І катальонські і баскійські змагання мало у нас відомі. Вичерпуючий нарис тих проблем поданий у знаменитій книжці О. І. Бочковського п. н. „Боротьба народів за національне визволення" (Подебради, 1932), — зазначено там теж цікаві точки, що нагадують українську визвольницьку боротьбу: історія катальонських змагань може бути для українців надзвичайно повчаючою.

Але поруч зі „сепаратизмом" катальонців і басків має одноціла еспанська республика ще інші клопоти. Отож на тлі боротьби між правими і лівими прийшло до затяжної кабінетної кризи. Покінчилась вона створенням центро-правого

кабінету, проти якого відразу задемонстрували — соціялісти. Ці останні творять на терені Еспанії, так само як на терені Франції, „єдиний пролєтарський фронт" з комуністами. І ось невідомо, чи останні заворушення є ділом у першу чергу того „фронту", який очевидно стоїть під командою комуністів. В тому останньому випадку ми мали би знову клясичну паралелю 1917 року в Росії і на Україні: повстання московських большевиків та використовування внутрішньо-московської борні українським національним рухом. Коби тільки той українсько-московський приклад не став історичним прецедентом для еспансько-катальонських відносин, які хотять по свому „розвязати" еспанські комуністи...

Цікава річ, що саме недавно виявили в Еспанії скандальну аферу таємничої трансакції з еспанськими державними фабриками муніції, призначеної для якихось зовсім таємничих цілей, при чому виявилось відразу, що головну ролю в тій трансакції грають — соціялісти, з першим республиканським премієром Азаною на чолі. Читали ми недавно в часописах, що та афера є могильним каменем еспанських соціялістів. Можливо, що нинішня револьта є спробою той камінь з гуком відвалити.

У Мадриді горячково радить спеціяльний „Комітет безпеки Катальонії", що був покликаний на те, щоби дбати про тривкість звязків між Мадридом і Барцельоною. У тому кабінеті перевагу мають еспанці, які грозили вже давно, що в Катальонії заведуть еспанську поліцію. Чи вдасться це після того, коли недавно катальонська поліція мала силу і відвагу арештувати державного прокуратора „за зневагу катальонської державної влади" — можна дуже сумніватися.

Одночасно варта пригадати, що останній ґенеральний страйк у Мадриді, уладжений комуністами, коштував впродовж 24 годин 10 вбитих і кількадесять ранених. Істнує в Еспанії ще одна гостра проблєма, проблєма католицизму та взагалі — взаємин церкви і держави, яких нова республика унормувати не зуміла. Є вкінці й фанатики-монархісти, що кожне якенебудь напруження відносин раді використати для пропаганди гасла, що лише реституція монархії принесе спокій державі...

Ось ті еспанські кратери, з яких курилось та які тепер спалахнули полумям. Котрий з них найгрізніший та чи матиме силу новоскладений кабінет здусити або витримати на собі його вибух — про це вже рішать мабуть найближчі дні.

По році праці

в Господарсько-Садівничій Школі Товариства „Просвіта" в Милованні.

Закінчення 11-місячного курсу. — Фреквенція школи. — Засоби до практичного навчання. — Перед новим курсом. — Обовязок громадянства.

Дня 27. вересня ц. р. закінчився 11-місячний сільсько-господарський курс у Господарсько-Садівничій Школі Т-ва „Просвіта" в Милованні у присутности повної учительської Ради, членів Опікунчого Комітету милованської школи при філії Т-ва „Просвіта" д-ра Юліяна Олесницького, голови Комітету, дир. О. С. К. у Станиславові Миколи Швалюка, директора Українбанку в Станиславові Костя Вісневського, управителя канцелярії філії Т-ва „Просвіта" у Станиславові м-ра Кушніра, куратора школи сен. д-ра Івана Макуха та делеґата від Головного Виділу Т-ва „Просвіта", Сільського Господаря і Маслосоюзу інж. д-ра Михайла Холевчука.

Присутніх привитав управитель школи **інж. Евген Брилинський** та в довшій промові пригадав вихованкам милованської школи їх обовязки як будучих зразкових господарів та громадян. Абсольвент курсу **Осип Підгарбій** виголосив реферат на тему: „Якими засобами можна побільшити дохідність сільського господарства?", вказуючи на невикористані у нас або недоцільно ведені ділянки сільського господарства.

З черги попрощав учеників **інж. д-р Холевчук** від Головного Виділу Т-ва „Просвіта" й українських центральних установ, які співпрацюють у веденні школи з Головним Виділом „Просвіти". Бесідник вказав на ті трудності, в яких доводиться Головному Виділові „Просвіти" удержувати і вести одиноку українську фахову сільсько-господарську школу. Установи, які бесідник заступає, слідкують за працею в школі, по своїй змозі підпомагають працю школи та очікують стрічі абсольвентів курсу при практичній праці на селі. Бесідник подякував іменем установ, від яких прощав учеників, управителеві й учителям за їх тяжку і відповідальну працю серед дуже несприятливих матеріяльних умовин, як також Опікунчому Комітетові та кураторові школи за дбайливу опіку школою й учениками.

Від Опікунчого Комітету прощав учеників його голова **д-р Ю. Олесницький**, що в гарній промові начеркнув завдання свідомого господаря і примірного громадянина та висловив переконання, що вихованки милованської школи це завдання як слід сповнять. Гарну, завзяту промову виголосив до курсантів також куратор школи **сен. д-р Іван Макух**, добрий знавець сільського життя і селянських душ.

Школу покінчило **22 учеників**, з того 7 із товмацького повіту, в якому є школа. Зі станиславівського воєвідства покінчило школу 16 учеників, з львівського 4, з тернопільського лиш 2 учеників. Хоча правильно є, що зі школи має користати в першу чергу довколишнє населення, то всеж таки слід підчеркнути слабе зацікавлення школою в дальших районах. Родюче Поділля здобулося ледви на 2 учеників, львівська округа на 4, тоді, коли школа могла вигідно помістити ще 20 учеників.

Милованська школа з кожним роком побільшує **засоби для практичного навчання**. Шкілка овочевих дерев, яринний і насінний город, овочевий сад, управа господарських рослин, розплодова обора, хлівня, курник та пасіка — все це засоби, на яких учаться ученики практично поступового господарства. Школа підготовляє учеників також до громадянської праці. Практика в місцевій Районовій Молочарні, в контролі молочности, в гуртках хліборобського вишколу сільської молоді обовязкова для всіх учеників милованської школи.

Всі ці засоби практичного навчання оглянули делеґати установ та одноголосно ствердили великий вклад фахової праці в розбудову поодиноких ділянок сільського господарства для цілей практичного навчання на курсах.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 8. ЖОВТНЯ 1934.

БОГДАН НІЖАНКОВСЬКИЙ 2)

Злодійський сентимент.

(Докінчення).

Але це було дивне.

Соха бачив, як сілюет Іл. Кішки хитнувся і з глухим грюкотом повалився на долівку. Він цього несподівався. Насторожено почекав кілька хвилин — і вкінці засвітив ліхтарку.

На долівці без руху лежав Іл. Кішка. Соха нахилився. Лице Іл. Кішки було набрякле й посиніле, а з грудей крізь розхилені уста протискався важкий віддих. Соха у своїй практиці ще подібного випадку не мав. Але він пізнав, що то була — серцева атака. Хто його знає з чого? Може зі страху? Може прийшов такий час? Що він мав робити? На плоскому „Льонжіні" доходило пятнадцять хвилин. Цокало певно перекинув шнур і нетерпеливився.

Що він має робити? Течка з дорогими річами лежала на столі.

Тікати.

Тікати? А Іл. Кішка? Може вмерти. А міг би жити. Може можнаб його врятувати?

Але, що Соху обходив Іл. Кішка? Хіба це його річ? Кожний мусить умерти. Зрештою він прийшов тут за своєю спраґою, — а не на те, щоби бавитися в лікаря.

Думки скакали, як іскри на електричному проводі. Не було часу. Соха узяв течку. Хотів іти. Хотів, але не міг. Він не був боягуз. Боягуз? Чув важкий віддих Іл. Кішки. І тому не міг.

Бо Іл. Кішка міг жити. Це залежало від нього. Що мав робити? Дивне, але це його застановило. Знаг, що уже не відійде

Отже, що мав робити?

Був лихий. Лихий на Іл. Кішку, на Цокала, на себе. Бо знав, що так уже не відійде, і що справа може зле скінчитися. Але, що мав робити? Іл. Кішка був людиною. І він також. З професії злодій, але з природи людина. Хіба йому не вільно було бути людиною? Вільно. Це залежало від нього. А признатися до цього було важко. Бо чейже, що його міг обходити цей Іл. Кішка? Але часом людина буває дивна.

Соха напружив свої жилясті мязи, й узявши Іл. Кішку перед себе переніс його до третьої кімнати. Це була спальня. Соха положив його на розтелене, розбурхане ліжко і відсапнув.

— Біда...

Здається, Іл. Кішку треба було напоїти водою. А може зимний оклад? А може покріпляючі краплі? Але передовсім треба було швидко лікаря. Телефон був у першій кімнаті.

Соха почув себе вдоволеним.

Цілком певно лікаря. Швидко перебіг другу кімнату і зійняв слухальце.

— Гальо!.. Прошу рятункове поготівля.

У телефонічній централі лучили з Поготівлям.

— Поготівля?

Соха нетерпеливився.

— Прошу зараз на вул. Сирітську ч. 14., мешкання Іл. Кішки. Смертельний випадок.

На Поготівлі записували адресу.

Соха дивився на годинник. За кілька хвилин могло приїхати авто Рятункового Поготівля? Пять, сім хвилин. А до цього часу? Не знав, що робити. Чи він був лікарем?.

Паскудна ситуація.

Іл. Кішка розкинувши широко руки лежав на змервленій постелі. Що з ним було? Повинен був бути живий. Хіба люди так скоро вмирають? Грошей йому ніхто не записував

Але...

Соха дивився в лице Іл. Кішки і вагався. Мусів чекати на авто Рятункового Поготівля. Чого мусів? Міг забиратися негайно, але мусів. Кого це обходило? Це його справа. Мало річей є на світі, до яких люди не хотять вглянути? Його практиковували справи, які він торкав руками і бачив. А це?..

Тепер думка його на короткий мент пливла на бул. Кутик. Що робив Цокало? Таке спізнення це не жарти. А він любив бути точним. Його професія вимагала точности.

Соха тої ночі вже втретє дивився на годинник. Минуло двацятьпять хвилин. Двацятьпять хвилин! Звичайно при такій роботі одна хвилина йде на вагу золота. А тут?..

Соха погасив ліхтарку.

З Сирітської вулиці, через мури ледви чутно протискався вступ до арії „сонящного фокстрота". Що то було? Небезпека? Рівночасно з долини вулиці з зойкотом котився голос сирени Рятункового Поготівля.

Треба було забиратися. Швидко перекрутив електричний контакт і в кімнаті, де лежав Іл. Кішка захвилювало світло. Течка з краденими річами була за порогом. Було ще дві хвилини часу. Соха зашморгнув ремінем випхану течку і завернув до кухні. По дорозі витрихом отворив входові двері. Чейже з Рятункового Поготівля мусіли кудись увійти.

Соха надслухував.

Йшли. Чути було голоси й кроки. Крізь вікно кухні видно було кілька дерев і високий, як стягнені брови мур. А за муром?...

Соха здрігнувся. Щось собі нагадав. Де він подів свій кашкет? Це було небезпечне. Часом мала дрібниця веде до клубка. Положив течку на вікні і безшелесно вховзнувся до першої кімнати. Кашкета не було. Чорт з ним!

До входових дверей хтось стукав. Запізно!!

Зі скрипом отвираних дверей Соха одним розмашистим скоком залишив поріг кімнати і з витягненими руками, головою вниз плигнув через вікно. (Це був т. зв. „львиний скок"). Мусів

Повних 11 місяців пильно працювали учениики по черзі у всіх відділах милованської школи та в місцевих громадських установах.

Ученики свідомі цього, що вони за цей короткий час всіпли здобути **ледви основи знання** у веденні сільського господарства, тому в них проявляється велика охота до дальшої науки. Два ученики милованської школи пішли на дальшу науку до садівничо-городничих шкіл у Заліщиках і Вульці Капітанській, три ученики пішли до молочарської школи Маслосоюзу в Стрию, а кількох зголосилося на дальшу практику в милованській школі. Це доказ, що милованська школа свою ціль сповнює як слід.

По короткій перерві школа розпочинає **1. листопада новий курс.** Члени Опікунчого Комітету відбули з Учительською Радою і делегатом львівських установ по закінченні курсу нараду, в якій обговорили плян праці Комітету для забезпечення школі потрібних засобів до її ведення та приєднання учеників до школи.

Помочі потребує школа видатної. Шкільне господарство перебуває крізу, як усі інші великі господарства. Воно задовжене, доходи з господарства не вистарчають на оплату рат і відсотків і нема мови, щоб з доходів господарства можна було покривати недобори школи, як це було в попередніх роках. Управа школи розбудовує енергійно ті ділянки шкільного господарства, які можуть бути більш доходні, як шкілки овочевих дерев та насінництва, наскільки це дається зробити без нових більших вкладів, які на таку розбудову необхідні. Поважніших доходів можна сподіватися щойно за три роки, коли буде на збут около 12.000 нових щеп овочевих дерев.

Тому то **громадянство мусить допомогти удержати милованську школу.** Ця допомога може бути двояка: Перша: надсилати до Т-ва „Просвіта" безпосередньо грошеві датки з призначенням на утримання і ведення школи і посереднє в цей спосіб, що філії Т-ва „Просвіта" з читальнями і місцевими господарськими установами зорганізують допомогові фонди, з яких будуть давати зворотні допомоги на удержання учеників у милованській школі. Чим більше подбає дотичний район про те, щоб висилати якнайбільше учеників на науку до милованської школи, тим скорше й легше буде можна осягнути в тому районі господарський поступ.

Публичний запит до Кураторії Львівської Шкільної Округи.

Дня 1. IX. ц. р. громадяни села **Підгайчики**, пов. Зборів, віднеслись письмом до Кураторії Львівської Шкільної Округи із запитом, чому в їх школі не введено з новим шкільним роком української мови навчання, хоч шк. плебісцит, переведений в осени м. р., випав у користь української мови. Тоді зібрано 99 декляраций на 134 дітей. В школі всі діти є греко-кат. обряду й української народности. Нема ні одної дитини римо-кат. обряду. Все була в школі мова навчання українська. І щойно в 1933 р. введено зовсім несподівано утраквізм. Також ніхто не переводив плебісциту за іншою мовою навчання. Тому запитуємо отсим Шкільну Кураторію, чому до цієї пори не сповнено волі родичів шкільних дітей, як того вимагає закон? Просимо негайної відповіди.

Родичі.

Невже ми гірші від чужинців?!

За будову дому на Музей Визвольної Боротьби України у Празі.

Справа зі збіркою на Музей Визвольної Боротьби України у Празі затягається на довгі часи. Для збірки на якусь українську ціль такий стан не є чимсь надзвичайним, але все таки стає трохи прикро при порівнанні зібраного досі Комітетом Музею з тим, що збирали на національні цілі інші поневолені народи, з якими тепер у нас такі щедрі на всякі анальогії. Як наприклад ішла у чехів збірка на Національний Театр у Празі? Історія вибудування цього театру залишиться на завжди клясичним прикладом жертвенности поневоленої нації. Збірка проходила при національному одушевленні, а коли так всенародніми силами збудований театр згорів небавком по вибудуванні, то це було днем загальної жалоби в цілій Чехії, але рівночасно й німого рішення: „Національний театр мусить бути!" Знову оголошена збірка в кілька тижнів дала втроє більшу суму, ніж та, що коштувала пропаща будова, — й театр знову вибудували. Письменник Макс Брод оповідає, що його служниця-чешка на саму вістку про те, що Національний Театр згорів, жертвувала на відбудування всі свої ощадности. „Така нація **мусіла** відзискати свою державу", — закінчує своє оповідання Брод, що ніяк не належить до приятелів чехів.

До яких песимістичних висновків мусимо дійти, порівнюючи жертвенність простої служниці-чешки з 80-х років мин. віку й багатьох українських інтелігентних і заможніх громадян з віку XX! У нас всі вже знають, всі вже чули про Музей і про збірку на нього. Кожен погоджується, що вибудування такого Музею — це справа конечна. А чиж багато на практиці довело своє зрозуміння справи хоч мінімальною жертвою? Листа жертводавців виглядає порівнюючи досить убого. Національний Театр у Празі є будова, що може бути окрасою кожного міста своїми розмірами й пишністю. Український Музей задумано в скромних розмірах двоповерхової камяниці — і за майже два роки збірки маємо засоби на виведення двох стін! Тож коли такими досягненнями міряється жертвенність нації, що претендує числом населення на назву „великої", то можемо бути спокійні — ні один ворог не скаже про нас: „Ця нація мусить мати свою державу".

Тому, створивши багато народніх установ, мусимо подбати і про забезпечення наших архівних скарбів, розкинених на чужині. А ті скарби збереже для нас Музей Визвольної Боротьби України у Празі, якщо матиме приміщення у власній хаті.

утікати. Про течку не думав. Течка? Вона лежала за вікні.

Чи за ним хто біг? Не оглядався. А як Цокало не перекинув шнура?

Перед муром Соха повів сліпою ліхтаркою. Шнур? Був. Звисав недбало і торкався трави. Соха свиснув. Напружив мязи і в двох посувистих рухах рук і ніг ледви торкнувши гори, скочив у порожнечу. Падав тяжко. Чув, що нога його і черево зударилися з чимсь мягким — і він покотився по хіднику. Швидко зірвався на ноги й дивився по вулиці. Що то було? На два кроки від нього поволі, як пяний підводився Цокало. Дурень. Соха був злий. Чейже Цокало міг знати, що він скочив під шнур.

Цокало держався за голову. Соха стиснув його під рамя.

— Якого чорта лисого стоїш? Чекаєш на поліцая?

Цокало не відповідав. Зрештою не було часу говорити. Швидко вийшли з Кутика на Пільну — рівнобічно в протилежній стороні від Сирітської. Було пусто. На хвилину зупинились і слухали. Чи хто біг? Ні. Вони були самі. Могли йти спокійно. Соха держав руки в кишенях і думав. Ця ніч була інакша як до цього часу всі інші. З ним ще ніколи таке не трапилось. Телефонувати до Рятункове Поготівля!

Соха плюнув перед себе і скривив лице.

Соха не був злий. Він кожну річ розумів просто. Сталося це все так нагло. Зробив своє. Та — чи людина знає, що таке „своє"? Міг був цього не зробити. Та чи міг дивитися, як людина переміняється в трупа?

Соха подивився на Цокала. Чорт бери! Був спокійний. Це дурниця. Йшов легко. Здавалося йому, що тої ночі йому таки повелося.

Соха легко свистав. Цокало, що весь час ішов мовчки, зупинився.

— Ти чого свищеш?

Соха зупинився теж.

— Або що?

— Де течка?

— Лишилася.

— Все?..

— Навіть кашкет.

Цокало жував слину.

— І то чому?

— Якто чому? Не повелося.

— Такий довгий час без перешкоди і неповелося? Щось невиразно.

— Може тобі. Бо мені цілком виразно. Зрештою на те треба бути все приготованим.

Цокало не переставав. Він мусів все знати докладно. Два тижні чекати на це і невдача.

— Як це сталося? Може я також хочу знати? Ні?

Соха мовчав. Йому захотілося вернутися на Сирітську вулицю і довідатися, що з Іл. Кішкою. Цокало держав його за руку.

— Що тобі є? Не чуєш, що я говорю?

Соха дивився вздовж Пільної.

— Хочеш знати, чому так сталося? Це страшно покручена справа.

Цокало стиснув його руку сильніше.

— Но?..

Соха розповів.

— Це все?

Соха здвигнув раменами.

— Все.

— То ти маєш трохи за богато сентименту.

Сентименту? Соха затиснув зуби. Що то кого обходило? Це його справа. Підступив уперед.

— А ти трохи забагато зубів.

Це тревало одну десяту секунди.

Цокало почув на устах твердий удар і з гркотом звалився на склепову рулету.

Соха не сказав нічого. Недбало обернувся й поважом, як змучений цілоденною працею робітник, пішов у сторону Сирітської вулиці, де пригасивши рефлектори, стояло авто Рятункового Поготівля.

Перед виборами до Торг.-Промислової Палати у Львові.

Комунікат ч. 3.

Для успішного ведення дальшої передвиборчої акції потрібно Головному Виборчому Комітетові у Львові звідомлення з дотеперішньої роботи Повітових Виборчих Комітетів, з переведеної контролі виборчих списків та вісти про інші заходи на місцях для збереження інтересів українських купців та промисловців. Такі звідомлення треба негайно присилати на руки голови Комітету дир. Заячківського, Львів, Ринок 36 II. Туди треба також звертатись з усіми запитами і за інформаціями.

Гол. Виб. Комітет.

Вселюдне шкільництво в небезпеці.

Хотять завести шкільні оплати і зредукувати час навчання

В справі катастрофального положення вселюдного шкільництва в Польщі явилася у премієра Козловського делегація союзу польського вчительства. Премієр Козловський запевнив її, що глобальний державний буджет на 1935/36 р. не буде зредукований, одначе державні обтяження відбилися на буджеті міністерства освіти. Щоби не зменшувати і так малого числа шкіл і вчительських етатів, премієр передбачує деякі засоби в обсязі самого міністерства, перш усього **постійні оплати за дітей у вселюдних школах.**

На висунений делєгацією проєкт створити спеціяльний позичковий фонд задля ратування вселюдности і наукового рівня шкільництва, премієр відповів відмовно.

Делєгація була опісля у міністра освіти Єнджеєвича і цей теж признав, що буджетові вигляди міністерства освіти є **некорисні.** Крім того ходила делєгація до президента Мосціцького, який обіцяв занятися вселюдним шкільництвом.

Після авдієнції у премієра Козловського відбулося надзвичайне засідання головної управи союзу польського вчительства. Рішено зголосити протест проти всяких спроб зменшити число літ навчання, бо це звело би шкільництво в Польщі на найнижчий рівень в Европі. Вчительство домагається, щоби буджету шкіл не тільки не зменшувати, але щоби в ньому знайшлися кредити на оплату нових учителів і будову нових шкіл.

Обезпечуйтеся в „Дністрі“!

В літніх та осінніх місяцях находять читачі українських часописів оголошення Т-ва взаїмних обезпечень „Дністер“, в яких Управа цього Т-ва пригадує українському громадянству, що 31. жовтня кінчиться речинець виповідження обезпечення 1/3 частини будинків у ПЗУВ на слідуючий рік та що до того речинця повинен кожний українець, власник будинку виповісти в ПЗУВ обезпечення 1/3 частини вартости будинків і обезпечити її в одинокому українському Т-ві взаїмних обезпечень „Дністер“. Ці заклики в справі перенесення 1/3 частини вартости будинків до „Дністра“ повторяються рікрічно і не один з наших громадян міг би думати, що ці оголошення є вже зовсім зайві. Можна би припускати, що протягом кільканацяти літ, від часу заведення обезпеченового примусу це вже так вбилося в память нашого громадянства, що нема більше в Польщі ні одного такого українця — власника недвижимости, який не переніс би обезпечення 1/3 вартости своїх будинків до „Дністра“. Так воно на жаль не є, тому уважаємо річю корисною та конечною звернути увагу українського громадянства на ці заклики Т-ва „Дністер“ та пригадати нашим власникам реальности цю важну законну постанову.

Нашим читачам відомо, що по світовій війні польське законодавство ввело примус обезпечення будинків від огню і то в такий спосіб, що 2/3 вартости будинків мусять бути обезпечені в „Повшехнім Закладі Убезпечень Взаємних“ (ПЗУВ), а тільки 1/3 частину може кожний обезпечити в іншому товаристві. Якщо тієї 1/3 частини не обезпечено в іншому товаристві, то вона мусить бути обезпечена в ПЗУВ.

Здавалось би, що із введенням примусу обезпечення будинків від огню, громадяни-українці використають у цілости цю постанову і всі як один обезпечать 1/3 частину вартости будинків у свому одинокому українському товаристві взаїмних обезпечень, як це зробив би кожний інший нарід на нашому місці. Бож обезпечити своє майно у своїй рідній установі, тоді коли істнує примус і коли муситься сяк чи так своє майно обезпечити, є звичайним примітивним національним обовязком кожного свідомого українця, який шанує свою народню честь і добровільно не віддає важко запрацьованого гроша у несвої руки.

Та на жаль так воно не сталося. Досі тільки около 1/8 частина громадян українців сповнила цей свій народній обовязок, а всі інші не дбають про те, щоби скріплювати свою всенародню установу, для них є байдужа справа, куди йдуть їхні гроші. Сотні тисяч українських громадян не здають собі справи з того, що через таке занедбання щорічно около 4 міліони золотих йде в чужі руки і таку велику суму тратить наше господарське життя.

Зі звідомлень Т-ва „Дністер“ бачимо, що ця справа в останніх роках дещо поправилася, бо від 1931 року побільшився стан обезпечень з 93.000 на 142.000, значить майже на 50 прц. Одначе такий стан далеко незадоволяючий, якщо возьмемо під увагу, що українських господарств на території б. Галичини є кругло міліон, та що ще перед війною в 1913 році мав „Дністер“ у свому портфелі майже 270.000 обезпечень. А пригадуємо нашим читачам, що це все були добровільні обезпечення, бо перед війною не було ніякого примусу обезпечувати будинків від огню.

Мимоволі насувається думка, що цей стан не дуже добре свідчить про національну свідомість українського громадянства, бож обезпечування в „Дністрі“ не вимагає ніяких жертв. До того обезпечування нічого не доплачується. Треба тільки трохи доброї волі й охоти цієї справи допильнувати. Ми надіємося, що між нашими читачами нема таких власників реальностей, які цього найпримітивнішого національного обовязку не сповнилиб. А цю статтю пишемо на те, щоби наша інтелігенція, яка переважно читає наш часопис, застановилася над цією справою та своїм впливом постаралася, щоби цей стан змінився на краще. Справа обезпечування в „Дністрі“ не є приватною справою самого „Дністра“, але вона є важна для цілого українського народу. Наш український нарід не має так багато капіталів, щоби міг позволити собі на люксус тратити добровільно щорічно тих кілька міліонів золотих, які могли би затримати в його руках. Ці капітали напевно причинялись би до розбудови цілого нашого народнього життя, бо „Дністер“ є одною з найважніших станиць нашого господарського життя. „Дністер“ дає працю сотні урядовців і заробіток півтора тисячі агентам. Він стає в пригоді нашим добродійним товариствам, при помочі Т-ва обезпечень розвинувся до могутньої фінансової інституції і Кооперативний Банк „Дністер“. Усе те є поважними позиціями в нашому господарському житті, яких не можна легковажити, тому обовязком цілого свідомого українського громадянства є стало і послідовно піддержувати цю нашу обезпеченеву установу.

Уряд шукає співпраці.

ТАЛІН, 6. 10. ПАТ. Уряд шукає співпраці з представниками партій. Тому президент Петс, ген. Ляйдонер і віцепремієр Айнбунд запросили представників парляментарних фракцій на нараду.

РИҐА, 6. 10. ПАТ. На нараді членів уряду з представниками парляменту обговорено внутрішне положення держави і пляновану урядом реформу державного уряду.

Французькі урядовці протестують.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. Комітет генерального союзу працівників скликав засідання і рішив запротестувати проти реформи урядовців, яку заповів прем. Думерг.

—o—

Злуч. Держави за зменшенням зброєнь.

ВАШИНҐТОН, 6. 10. ПАТ. Норман Девіс відїхав до Льондону на морські переговори. Кола зближені до уряду Злучених Держав заявлять, що американський уряд підчас переговорів у Льондоні буде домагатися обмеження і зменшення морських зброєнь.

—o—

Літак упав у море.

ЛЬОНДОН, 6. 10. ПАТ. Недалеко Фірт оф Форт у Шотляндії бомбовий літак зачіпив крилом авіоветку і впав до моря. Один з летунів затонув, другий зломив обі ноги й тяжко потовкся.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— У Плімуте підчас промови провідника англ. фашистів Мослея дійшло до заворушень підчас яких ранили около 200 осіб.

— Большевицький амбасадор у Токіо Юренев і міністр закордонних справ устійнили умовини купна східно-китайської залізниці.

— День 6. жовтня проголошено національним святом Мадярщини для відсвяткування річниці розстрілу 13-ох мадярських генералів підчас повстання проти Австрії.

— Президент Франції Лебрен відбув довшу нараду з французьким амбасадором у Варшаві Ляроше.

— В Лінцу відбувається розправа проти Франца Геля, тайного курєра націонал-соціялістів за державну зраду. Гель перейшов 26. липня ц. р. кордон Австрії з метою доручити австрійським націонал-соціялістам важні листи і вказівки з централі в Мінхені.

— У Дрезні відбувається зїзд начальників націонал-соціялістичної партії при участи мін. Ґебельса і Геса.

— Вальдемарас, засуджений на 12 років, вніс прохання до президента Сметони помилувати його.

Конституанта у Франції.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. Партія неосоціялістів у Франції рішила зголосити в парляменті внесок, щоби скликати конституанту, яка перевела би реформу державного ладу.

—o—

Спустошення тайфуну.

САЙҐОН, 6. 10. ПАТ. Над Індокитаєм лютував двома наворотами тайфун і спустошив побережже Анаму. Багато домів знищених. 60 осіб убитих.

Німеччина виповість версайський договір.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. Щоденники „Еко де Парі“ і „Евр“ повідомляють, що ґенеральний штаб райхсвери домагається від уряду, щоби виповів військові клявзулі версайського договору, бо годі далі скривати збільшення ефективів, виріб воєнних матеріялів і танків. „Еко де Парі“ запевняє, що ґен. Бльомберг подав день 1. жовтня ц. р. як останній речинець, до якого треба виповісти договір. Одначе цьому домаганню спротивився мін. Нойрат. Оба щоденники впевняють, що цю справу хвилево відложено

—o—

Арештування комуністів у Болгарії.

СОФІЯ, 6. 10. ПАТ. У Старій Загорі поліція викрила велику комуністичну організацію та арештувала 45 комуністів.

Політична поліція арештувала у Борисавграді 67 членів широкорозгалуженої комуністичної організації. Між арештованими є молоді і жінки. Арештовані відповідатимуть за нарушення закону про охорону держави.

Спеціяльна католицька епархія в Манджу-ко.

ЧАН-ЧУН, 6. 10. ПАТ. Між урядом Манджу-ко і Ватиканом дійшло до порозуміння і на тій основі католицькі церкви будуть підлягати католицьким епископам у Китаю. В Манджу-ко повстала спеціяльна дієцезія.

Революція в Еспанії.

КРІВАВІ БОЇ З ПОЛІЦІЄЮ І ВІЙСЬКОМ.

МАДРИТ, 6. 10. ПАТ. Ґенеральний страйк у Катальонії обхопив усі галузи промислу. Президент Катальонії оголосив відозву до населення накликаючи його зберегти спокій. У Барсельоні завмер цілий рух. У богатьох місцевостях перервані телефонічні і телеграф. дроти.

У Мадриті дійшло до завзятих боїв між поліцією і страйкарами. Трамваї, які виїхали на місто під охороною поліції, страйкарі обкидали камінням. Кількадесять ранених.

ЦЕНТР РЕВОЛЮЦІЇ.

Дуже завзяті бої відбуваються в Астурії, де є копальні вугілля. Центром революційного руху є місто Овіедо, з яким перервана телефонічна і телеграфічна комунікація. Є двох убитих і 5 тяжко ранених. На вулицях і площах розміщено скорострілі і гармати.

ВОЄННИЙ СТАН В АСТУРІЇ. ЕСКАДРИ ЛІТАКІВ І ВІЙСЬКА ПРОТИ ВОРОХОБНИКІВ.

На вістку про революцію в Астурії вислано до вуглевого басейну ескадри літаків. В цілій провінції Астурії проголошено воєнний стан. Ситуація дуже напружена.

УСТУПЛЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА ТРИБУНАЛУ.

Президент трибуналу конституційних ґарантій Альборнос уступив тому, що не погоджується з урядом.

ФРАНЦУСЬКА ПРЕСА ПРО ПОДІЇ В ЕСПАНІЇ.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. Паризька преса присвячує цілі статті політичній ситуації. Новий уряд прем. Леру піддержують радикали, аграрники, ліберали, демократи і т. зв. автономічна конфедерація преси Ґіля Робля. Уряд має в кортезах 234 послів себто парляментарну ...ість. Абсолютна більшість виносить 230 голосів. Французька преса пише, що кортези не віддзеркалюють дійсного обличчя суспільних рухів. Участь в уряді конфедерації Ґіля Робля викликала обурення між соціялістами і комуністами, які проголосили ґенеральний страйк.

ХІД ПОДІЙ. БОЇ В МАДРИТІ.

Страйк обхопив усі міста Еспанії. На передмістях Мадриту дійшло до завзятих боїв страйкарів з поліцією. На передмістю Просперідад є 7 убитих і дуже багато ранених

ГОЛОСИ ОЧЕВИДЦІВ.

Очевидці оповідають, що страйк в Астурії перемінився в революцію. В Овіедо не зважаючи на приказ ґубернатора, тільки частина крамниць відчинена. В Люґано революціонери заатакували ґвардію і вбили кількох вояків.

У Катальонії в Сабаделі синдикалісти і молодь катальонської лівиці здобули владу в місті та утворили свою міліцію. Міліція забрала багато самоходів, на яких прибила картки: „Заняли революціонери“.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ КАТАЛЬОНІЇ.

Кружляють поголоски, що катальонський уряд проголосить Катальонію незалежною державою у федерації з еспанською републикою. Маніфест уряд оголосить у відповідній хвилині.

ПРАВИЛЬНІ БОЇ З ВІЙСЬКОМ І ПОЛІЦІЄЮ.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. З Мадриту повідомляють: Вчора передполуднем дійшло до заворушень у дільниці Атоха. Страйкарі намагалися здобути шпиталь. Поліція відбила наступ скорострілами. Одна особа вбита, багато ранених. До завзятих боїв дійшло в Посадас, де є кількох убитих і ранених. У Мієрес революціонери побили поліцію. Вислано військо з допомогою. В Сама де Лянгрео комуністи здобули владу, поінтернували урядовців та копальняних інжинірів. Вечором військо здобуло місто та обсадило магазини з вибуховими матеріялами. У Ст. Себастіян поліція вела завзяті бої з революціонерами. Один убитий, 8-ох ранених. В Овіедо число вбитих і ранених сягає понад 50 осіб. У Барвальдо страйкарі перекинули вантажний самохід і почали обстрілювати поліцію. 40 аґентів забарикадувалися. Їх визволило щойно військо. Число вбитих дуже велике. Арештовано понад 100 осіб. В інших містах арештували сотки осіб. У Сараґосі згоріла стація телеграфів.

До Овіедо приїхали дві ескадри літаків та численні військові відділи. В Барсельоні проголошено стан облоги. Арештовано коло 300 осіб. По вулицях кружляють зміцнені поліційні і військові стежі. У баскійській провінції положення дуже напружене. У Валенсії нема води, харчів, ґазу та електричного світла. Революційний комітет у Мадриті видав відозву, що всі казарми в Астурії здобули революціонери. Залізничий рух в Астурії перерваний. Поліційні відділи відступають у напрямі Мадриту.

НАРАДИ УРЯДУ.

МАДРИТ, 6. 10. ПАТ. По кількагодинних нарадах уряду премієр Леру заявив: Зі звіту міністрів внутрішних справ, комунікації і публичних робіт виходить, що в Еспанії вибухла революція. Одначе революціонери не мають пляну, відповідної підготовки та одноцілого проводу. Головним осідком революціонерів є Астурія, де оголошено стан облоги. Уряд слідкує за подіями і на випадок поширення революції оголосить стан облоги в інших провінціях.

СТРАШНА ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

БЕРЛІН, 6. 10. ПАТ. У Сараґосі кріваві бої страйкарів з поліцією. Багато вбитих по обох боках. У Мадраґон застрілили посла правиці. У Сан Себастіян убили одного урядовця. В Астурії революціонери окопалися. У Мієрес страйкарі наступають. Підчас стрілянини вбили 10-ох вуглекопів. У Медіна-Ріо-Секо стежа цивільної ґвардії попала в засідку. Провідник стежі убитий, всі вояки тяжко ранені. Поїзди припинені, бо залізничі сторожі покинули працю. В Мадриті революціонери пересунули рейки і тому три поїзди вдарилися. Багато осіб ранених. У багатьох містах вибухають раз-у-раз бомби, які потягають нові жертви. Всеж таки уряд панує над ситуацією. По вулицях кружляють стежі і вантажні самоходи зі скорострілами. В Мадриті поліція арештувала понад 200 осіб.

ПОНАД 100 УБИТИХ.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. „Журналь“ повідомляє що число вбитих в Еспанії сягає понад 100 осіб, з чого 80 випадає на Астурію.

ГРАНИЦЯ МІЖ ФРАНЦІЄЮ ТА ЕСПАНІЄЮ ЗАМКНЕНА.

ПАРИЖ, 6. 10. ПАТ. „М...ен" повідомляє, що між Францією та Еспанією замкнено границю.

2.000 АРЕШТОВАНИХ.

МАДРИД, 6. 10. ПАТ. Комунікація з провінціями, де вибухло повстання, ще не наладнана. До столиці надходять вістки про дальші криваві бої. В цілій Еспанії арештували понад 2.000 людей. В Асторго військо окружило повстанців, озброєних скорострілами найновішого типу. Військова влада в Овієдо запевняє, що дуже добре озброєні повстанці наступали на військо. Уряд сподіється, що революцію здавить. Надходять вістки, що революціонери дуже жорстоко лютувалися над вояками і поліцистами. В окрузі Овієдо католицькі робітники допомагають війську. Повстанці позривали рейки в багатьох місцях. Почта і телеґраф у Мадриді працюють при зменшеній обслузі під охороною війська.

——o——

НОВИНКИ

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— Засідання Почесного Комітету Театрального Ювилейного Свята відбудеться у вівторок дня 9. жовтня 1934 р. в домівці „Кооп. Український Театр" — Львів, Шашкевича 5 (партер).

— Перед посвяченням нового костела у Львові. Нині (7. X.) посвячують у Львові костел Матери Божої Остробрамської, збудований на дарованій громадою прегарній площі між личаківським двірцем і парком тоїж назви коштом 1 міліона золотих. Це костел вотивний, здвигнений — як читаємо в польській пресі — „з вдячности за вирятування Львова і збереження його при Річипосполитій Польській". Будова того монументального костела тягнулася три роки. Кошти будови покрив у львиній частині архиепископ Твардовський (дав пів міліона зол.); на решту зложилася субвенція міської ради (в сумі 250.000 зол.) і жертви львівського польського населення. Новозбудований костел переймають у свої руки оо. Салезіяни, що вестимуть при ньому захист, обчислений на 200 реміснячих хлопців. Цей костел на горішньому Личакові — це вже 7-ий новий польський костел, збудований у Львові по світовій війні. До тих повоєнних костелів належать: костел на Новому Знесінні (разом з новокреованою парохією), костел на Левандівці, величавий костел оо. Капуцинів на Замарстинові, деревляний костел у Долішніх Збоїсках, величавий костел на Персенківці під управою оо. Кармелітів (разом з новоутвореною парохією) і величавий костел на Сигнівці (ще не скінчений). Крім того збудовано новий костел під воротами Львова, у селі Кривчичах, що ще в 1910 р. виказувала при конскрипції населення всього 10 прц. римо-католиків, а нині має вже ледви 10 прц. греко-католиків... За весь той час греко-католицьке населення, що, як загально відомо, позбавлене своїх церков на кількох великих передмістях Львова, здобулося всього на дві нові церкви: на Левандівці (1923 р.) і на Клепарові (1934), де нову муровану церкву збудовано на місці старої деревляної.

— І. фестіваль-попис українських трубних орхестр відбудеться заходом Т-ва „Воля" у Львові в неділю 7. ц. м. на площі Сокола-Батька під протекторатом Преосв. Кир Івана Бучка. Участь у пописі зголосили отсі орхестри: 1. Т-во „Боян" у Копичинцях, 2. Кружок „Р. Ш. в Ярославі, 3. Читальня „Просвіти" в Миколаєві, 4. Чит. „Просвіти" в Перемишлі, 5. Чит. „Просвіти" в Мостах Вел., 6. Чит. „Просвіти" в Винниках, 7. Чит. „Просвіти в Немирові, 8. Чит. „Просвіти" в Хотині, 9. Чит. „Просвіти" на Левандівці (Львів), 10. Чит. „Просвіти" в Чижикові, 11. Т-во „Воля" у Львові. Початок: год. 1. вполудне. Попис відбудеться без огляду на погоду.

— Ціна нафти. Управа м. Львова оголосила, що з днем 5. жовтня ціну нафти в подрібній продажі устійнено на 40 сот. за одну літру. Хто братиме більше, підлягає карі арешту до 6 тижнів або гривни до 3000 зол.

— Обовязок обезпечення 60-літніх. Палата суспільних обезпечень рішила, що особи, які 1. січня 1934. покінчили 60 літ, підлягають обовязкові обезпечення без огляду на скількість літ праці перед 1. січня ц. р. Обовязок обезпечення істнує, коли особи ці не є нездібні заробляти та 1. січня ц. р. не скінчили 65 літ. Наслідком самого факту покінчення 65 літ життя не кінчиться обовязок обезпечення, коли дані особи є в праці.

— Осторога. Хтось в Коломийщині і Журавенщині підшивався під імя мого сина і жадав помочи, втікаючи перед поліцією. Маю двох синів, один торговельний інжинір без посади, другий студент IV. р. Дух. Академії. Ніодин не мав нічого спільного з поліцією і ніодин із них ніде цілий рік не виїздив з дому, хіба на кілька годин до Тернополя, але не був ніколи в Журавенщині, а в Коломиї був раз старший інж. Роман, але перед осьми літами. Отже той, що під нечесне імя підшивався, допустився вчинку гідного кари і не заслугує на те, щоби чесні люди впускали його до свого дому. Тому кожного остерігаю перед ним. **о. Плятон Каопинський,** гр.-кат. парох Острівця к. Теребовлі.

— Кара за фантову льотерію. Староство в Бібрці засудило адв. д-ра Володимира Дудикевича на 5 днів арешту за те, що читальня „Просвіти", якої він є головою, уладила забаву з фантовою льотерією, на яку не було окремого дозволу влади. Засуджений відкликався до окружного суду у Львові, який перевівши розправу, засудив д-ра Дудикевича на один день арешту і 100 зол. гривни.

— Кари на комуністів. В окружному суді в Луцьку відбулася розправа проти 4 членів КПЗУ за комуністичну діяльність. Трьох обвинувачених засуджено по 8 літ вязниці, одного на 3 роки.

— Нова залізнича лінія. В Друскенніках відбулося 6. ц. м. відкриття 18 км. нової залізничої лінії, що лучить стацію Друскенніки з оздоровищем з тою самою назвою.

— Відшкодування за смерть при війську. Родина вояка Вайткопфа виступила на судову дорогу проти державного скарбу, домагаючись відшкодування в сумі 26.000 зол. Вайткопф виконував військовий обовязок при уланах. Підчас вправ упав з коня і тяжко потовкся, наслідком чого незабаром помер. Родина каже, що державний скарб відповідає за такий випадок.

— Зловживання в суді. В городському суді в Щирці під Львовом викрито великі грошеві зловживання, яких допустилися два канцелярійні урядовці Волк і Колодійчик та маніпулянтка. До Щирця приїхав слідчий суддя зі Львова. Спроневірена сума досить велика. Заноситься на те, що спенсіонований начальник городського суду Крупський буде відповідати за матеріяльні шкоди.

— Львівські вломники в Турці. До каси кооперативного банку в Турці н. Стр. вломилися злодії й вкрали 4.500 зол. готівкою та біжутерію. Доходження довели до арештування львівського специяліста від вломів Яна Ванека та Йосифа Мельника зі Самбора. Найдено при них вкрадену біжутерію і 400 зол. За третім учасником вломів глядає поліція.

— Львівська хроніка. В мешканні одної купчихи при вул. Збіжевій скарбова контроля сконфіскувала 850 запальничок, перепачкованих з Німеччини. — На вул. Під Дубом арештовано Ізидора Данціґера, жебрака зі штучною ногою, в якій знайдено пильники, витрихи та інші злодійські знаряди. — Невідомі злодії вломилися до хати директора „Малопольська" Валіґури (Баденіх 12) та вкрали гардеробу вартости 1000 зол. — В рафінерії нафти при вул. Жовківській ч. 207 вибухла двічи пожежа, яку робітники згасили, заки поширилася. — З бюра продажі часописів при вул. Костюшка вкрадено вполудне, коли персонал пішов на обід, машину до писання вартости кількасот золотих.

— Краєва хроніка. В селі Лещкові пов. Сокаль відкрито почтову агенцію для громад Русин, Пивощина, Себечів і Вербіж. — Дирекція лісів і дібр братів Ґредлів визначила нагороду 500 зол. за викриття душогуба, що вбив 27. вересня ц. р. в лісі Пристіп гаєвого І. Гаврилова. — В Борщеві згоріли чотири будинки нафтового концерну „Малопольська" вартости двох міліонів зол. — Дрогобицький суд засудив на 3 роки вязниці (з припиненням) Каролину Давм за те, що відкусила палець побережникові Івасишиному, коли він приловив її на збиранні малин. — В канцелярії адв. д-ра Адлерсберга в Дрогобичі напилася оцтової кислоти мундантка Ґеніґка. Померла в шпиталі. Причина: родинні непорозуміння. За місяць мала вона виїхати до Палестини. — У Станиславові у фізичному кабінеті III. гімназії намагав отруїтися світильним газом учень V. кляси Червінський. Його взяли до шпиталю.

— Гаєвий застрілив селянина. До шпиталю в Дрогобичі привезено Олексу Луксу з Більча, якого хтось пострілив у лісі. Наслідком тяжкої рани пострілений помер. Слідство виказало, що Луксу пострілив Ігн. Вандич, гаєвий спадкоємців д-ра Колішера в Більчі. Вандича арештовано й відставлено до городського суду в Медениченах. Покищо не відомо, чи була це особиста пімста гаєвого, чи гаєвий застрілив його як дикого стрільця.

— Незвичайним самогубством скінчив зі собою Василь Корш в селі Перерослі пов. Надвірна. Він любився довгі роки в Ользі Горинській і хотів з нею женитися. На перешкоді стала його родина, хотячи конче, щоби він женився з Катериною Левко, багатою дівчиною. З тої причини Василь почав проявляти умову недугу. Сторонив від людей, втік від родини і перебував переважно на пасовиску. Мин. тижня він збожеволів. Почав сваритися з родичами і бити їх. Аж колисьтут в ночі привязав до ліжка деревляні вили, виліз на стіл і скочив. Вили пробили йому серце, наслідком чого він згинув на місці.

— Не знала нічого про світову війну. В далматійській місцевости Оліп прийшла на корабельну стацію 80-літня селянка і хотіла купити білет їзди, платячи давними австрійськими коронами. Вона дуже здивувалася, коли тих грошей не хотіли приняти, а ще більше, коли їй сказали, що була світова війна, наслідком чого її заощаджені 700 корон втратили свою вартість.

— Ґазета в циганській мові почала виходити в Букарешті. Називається „Неямуль Циганеск" і появляється раз на тиждень. Видавці надіються багатьох читачів, бо в Румунії живе поверх міліон циганів, яких признано національною меншиною.

— Затонув корабель. Про катастрофу бельгійського корабля „Шарль Жоз" подають такі подробиці. Коли на березі побачили світляні знаки, що кликали на поміч, на рятунок поспішило моторове судно, але заки перебуло половину дороги, корабель щез у филях. На кораблі находилося 10 осіб.

— Незвичайна втеча вязня. З вязниці в Дубку відставляли до городського суду в Рожищах політичного вязня Соломія Олексюка. По до-

…ї біля Киверець Олексюк вискочив з потягу крізь вікно, хоча був скований кайданами, і потягнув за собою поліцая Ант. Вітчака. Поліцай зломив собі ногу й руку, а вязень утік.

— **Збудилася в домовині.** Як повідомляють із Вильна, в язвінській громаді заснула летаргічним сном 32-літна Анастазія Кульбова. Коли не давала знаку життя, родина рішила її поховати. В ночі перед похороном Кульбова прокинулася зі сну. Коли побачила свічки і домовину, в яку її зложено, зірвалася так нагло, що впала на землю. А тимчасом люди, які сиділи коло неї, бачучи, що небіжка підноситься, втікли з хати.

— **На віденському університеті** було записаних в мин. літному семестрі 10.200 звичайних слухачів. Найсильніша фреквенція була на фільософічному факультеті з 3.600 студентами, з того половина студенток. На другому місці стоїть медичний факультет, на який було записаних 3.500 студентів, між ними 800 студенток. Теольогічний виділ мав 322 слухачів і дві слухачки.

— **Наслідують гітлерівців.** У Чехословаччині повстав чеський національний союз, що поставив собі за завдання боротись з подружами чехів або чешок з німцями. Почав він свою працю від того, що видрукував перший „чорний список" тих непатріотичних громадян. „Прагер Прессе" виступило гостро проти такої ідеї, називаючи її наслідуванням гітлеризму. Приватне життя, каже цей впливовий часопис, не може ставати предметом таких метод нагінки.

— **Дорога дитина.** Слідство ведене американською владою і приватними особами, щоб виявити, хто пірвав дитину Ліндберґа коштувало досі грубі десятки міліонів. Заробили на цьому сотні тайних агентів і бюр на обох півкулях. Самого Ліндберґа коштувала ця справа теж величенські гроші.

— **Міжнародній конгрес фізиків.** У Льондоні почали 2. ц. м. радити фізики. Вступне слово сказав голова Академії Фредерік Говлянд Гопкінс про нинішній стан науки про атоми. На зїзд приїхала теж донька відкривників раду Кюрі, яку предсідник назвав „найбільше вченою жінкою у світі".

— **Ріжні вістки.** Айнштайн, що викладає тепер в амер. університеті Прінставн заявив журналістам, що не має наміру вернутись більше до Европи. — З бібліотеки м. Брістоль украли рідкі видання Шекспіра, що мають величезну вартість; злодій дістався через двері про які знали тільки в. урядовці. Макензен скінчив на днях 84 роки; 65 літ він є вже старшиною. — Відомий франц. письменник Анрі Барбіс, комуніст, що виїхав недавно до Москви, пише життєпис Сталіна. — Австрійський уряд дуже пильнує фон Папена, який дістав багато листів з погрозами; до нього не допускають ніяких осіб крім тих, які знають особисто його секретарі. — У Гамбурзі міська рада рішила знизити на половину ціну за воду та електрику для всіх громадян, що мають шестеро дітей. — В Австрії карбують гроші з подобою Дольфуса. — У Логбатані, біля Новоросійська, знайшли нові джерела нафти.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Менше про ґеніїв, більше про авторитети.

Стрічає мене мій добрий знайомий на вулиці... так зачинається фейлетон п. Шолома „Ґеній і авторитети".

Нинішній, мій, може так само зачинатися.

Отже стрічає мене мій добрий знайомий і зразу:

— Ти читав фейлетон Шолома?

— Якжеж ні. Навіть ще перед друком.

— Ах, правда, я й забув, що на кінці була твоя дописка. І що?

— Нічого собі. Автор має рацію..

— Але...?

— Іменно з „але". Всі зітхаємо рано і ввечір, ба навіть крізь сон, за авторитетом, а в молитвах за ґенієм, але авторитету не любимо, а в ґенія не віримо. Трохи винні тут і ґенії і авторитети. Перші тому, що не показуються, другі тому, що занадто показуються.

— Щодо ґеніїв розумію, щодо авторитетів ні в зуб.

— Зараз витолкую. На мою думку авторитет може бути авторитетом тільки у своїм фаху. Коли починає авторитетничати в справах, на яких дуже мало, або зовсім не розуміється — тоді є зле. Напевно кожна талановита людина визнається ще на чімсь, крім свого фаху, але — май Бога в серці — не на всім. А тимчасом ми, українці, переборщуємо. Я, наприклад, міг би в деяких справах стати авторитетом. Направду на дечім розуміюся. Але маю манію говорити авторитетно про політику.

— Чогож говориш, коли знаєш про свою манію

— Національна вдача, друже, нічого не зробиш... Ба що більше: не маю амбіцій на авторитет у справах, на яких розуміюся, зате в політиці — страшенні. Коли говорю про поезію, а хтось мені перечить — відповідаю: „може бути, але на мою думку"... і т. д. Зате в політичних комбінаціях і гороскопах: „Пане товаришу, треба бути сліпим, щоби цього не добачувати"...

— Добре, — каже мій знайомий — нехай так, як кажеш, але це ще не все...

— Ясно, що ні. Хибою деяких наших авторитетів є їх переконання, що вони обовязані дутися. А тимчасом це зовсім неконечне. Навпаки. Назву тобі цілі десятки світових авторитетів — дуже скромних і приступних.

— Але це також неконечне !

— Я цього не тверджу. Бувають авторитети які дуються. Їх річ. Та тоді мусять бути приготовані на те, що нароблять багато злої крови людям.

Мій знайомий спустив голову і задумався.

— То правда — сказав по хвилині і начеб сумовито. — Роблять злу кров... От, наприклад, моя жінка працює в одній установі. Установа установою, а приватне життя — зовсім інша пара кальошів. Недавно сиджу з жінкою в каварні і ще хтось з нами... Входить директор моєї жінки, приступає, витається. Наперед зі мною, потім з моїм товаришем, а щойно на кінці з моєю жінкою, бо... вона його службовичка..

— Ось бачиш! Хибно зрозумілі права авторитету. У своїй установі він и є є обовязаний до спеціяльної уважливости, хоч... жінка все таки жінка, так, що й там воно не зашкодилоб. Але...

Знайомий аж кинувся:

— Знов те сакраментальне „але".

— Так є. Знов „але"... Але скажи мені: чи легко в нас стати авторитетом, будучи скромним і приступним?..

— А ти знов скажи мені: чи тяжко в нас стати авторитетом, хочби без ніяких даних на нього, будучи зарозумілим і неприступним?..

Розмова була скінчена...

Галактіон Чіпка.

—о—

ДИВОГЛЯДИ.

ПІСТОЛЕТИ ДЛЯ ЖІНОЦТВА.

Будуть вони не більші від наперстка. Можна їх буде ховати наче ті мініятурні дамські годинники, що нагадують шпильки від маншет. Придумала їх на 2 цм. завбільшки одна американська фабрика зброї. Фабрика впевняє, що кулі з такого пістолета влучають на 20 метрів і то смертельно. Жінки зможуть ними користуватись для оборони, а всі інші, коли треба.

ЖИРАФИ НА ЛІЦИТАЦІЇ.

У Капштаді продавали цими днями з молотка небуденні предмети. Було це 28 жираф і 55 ґазель з одного хутора. Більшість із них пішло до одного звіринця, частина як домашні звірята

ЧОГО ЛЯКАЮТЬСЯ СЛОНИ.

Центральний індійський уряд видав заказ, щоб не полювати на слонів при помочі білих мишей. Туземці відкрили, що слоні страшенно бояться цих дрібних звіряток і тоді втікають у паніці. Утікаючи попадають у пастки викопані в землі. Білі миші поширювані туземцями для цих ловів приносять більше шкоди, ніж є користи з убитих слонів.

З кіна.

КІНО „ПАЛЯС": „ЧИ ЛЮЦИНА ЦЕ ДІВЧИНА"?

Легка комедія зі зорею польського екрану Смосарською й одним із найкращих польських фільмових акторів — Бодо. Смосарська ще раз повторяє ролю „самостійної жінки" з чоловічою професією; як Алісса Горн була прокуратором, тут — інжиніром. Грає вона чарівного хлопця і ще чарівнішу дівчину. Маємо тут ледвочутну сатиру на недолю тих багатих дівчат, що здобувши диплом, з мрією про повну незалежність, роблять перший наступ на першого мужчину якого зустріли на своїй дорозі „нового життя". Комедія ця має дуже добру інтригу, повні гумору сцени і кілька знаменитих дотепів. Цвіклівська в ролі підстаркуватої графині, що хоче жити уявою про свою вічну молодість — незрівнанна. Дуже добра теж Чаплінська. Комедія моглаб іти на екранах найбільших столиць і має запевнений успіх.

Із судової салі.

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЧОРТКОВІ

В днях 2. і 3. жовтня ц. р. перед судом присяглих у Чорткові відбулася розправа проти 8-х хлопців і селян за приналежність до ОУН. Трибуналові проводив заступник президента Тербіль, вотували судді Стошек і Вісневський. Підсудних боронили оборонці д-р Михайло Росляк і д-р Володимир Електорович, оба адвокати з Чорткова.

На лаві підсудних засіли: 1) Зенон Литвинка, 21 років з Тернави, урядовець з Тернополя, 2) Петро Туткалюк, 19 років, селянин, 3) Павло Туткалюк, 21 років, кравець, 4) Осип Курчаба, 27 років, селянин, 5) Василь Пенюта, 30 літ, селянин, 6) Михайло Курчаба, 23 роки, селянин, 7) Станислав Сатій, 20 літ, селянин — всі з Вільхівчика і 8) Степан Сенишин, 30 літ, селянин з Чабарівки.

Прокуратор притягнув перших сімох підсудних до відповідальности за приналежність до ОУН, по думці статті 97 § 1. к. з.; С. Сенишина за переховування нелегальних видань ОУН по думці статті 155 § 2. к. з.

ПРОТИДЕРЖАВНІ ВІДОЗВИ.

Акт обвинувачення каже, що в половині січня ц. р. невідомі справники прибили протидержавні відозви на будинку громадського уряду у Вільхівчику. Поліція перевела негайно доходження і викрила боївку ОУН у Вільхівчику. Її — каже акт обвинувачення — заснував підс. Зенон Литвинка при допомозі підс. Павла Туткалюка. Деякі підсудні сходилися в хаті підс. Михайла Курчаби і читали статті зі „Сурми" та поширювали нелегальні видання ОУН.

Підсудні признавалися на поліції у приналежності до ОУН. Одначе в суді відкликали свої зізнання і боронилися тим, що свої зізнання на поліції склали під побоями.

По дводенній розправі судді присяглі заперечили більшістю голосів питання щодо державної зради зі статті 97 § 1 к. з. Зате потвердили питання зі статті 155 § 1 і 2 к. з. про поширювання нелегальних видань ОУН.

ПРИСУД.

На основі вердикту трибунал засудив: 1) Зенона Литвинку на 2 і пів року; 2) Павла Туткалюка на 2 роки; 3) Осипа Курчабу і 4) Михайла Курчабу по півтора року; 5) Станислава Сатія на 14 місяців і 6) Петра Туткалюка на один рік вязниці. Василя Пенюту і Степана Сенишина звільнили.

Засудженим зачислили слідчий арешт від 19. січня ц. р.

ЗА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ ДО ОУН.

Перед судом присяжних у Львові станув у суботу 6. X. ц. р. Петро Закаль, кравецький челядник з Вовкова, львівського повіту. Акт обвинувачення закинув йому, що він брав участь в організації ОУН і що дня 10. II. ц. р. розкинув летючки в Мелятичах, Товщові і Вовкові. Тому, що не прибув головний свідок обвинувачення, Роман Петришин з Товщова, розправу відложили. Обвинувачував прокуратор Мінасевич, боронив д-р Лев Ганкевич.

—o—

СПОРТ.

ЧОРНОМОРЦІ І ТРИЗУБ У ФІНАЛІ

Субота 6. X.

Чорноморці — Богун 4:1 (2:1).

Як було до передбачення в півфінальових змаганнях за першенство Львівщини перемогли фаворити високо. Чорноморці легко без напруження дали собі раду з Богуном, одначе сама гра стояла на низькому рівні. Багато пошкодив грі дощ. Ворота для Чорноморців здобули Русин 2, Петрівський і Чорній, для Богуна Онуфрко з карного. Суддював п. Процівський.

Тризуб — Хуртовина (Комарно) 5:0 (3:0).

Вислід кривдить дещо Хуртовину, яка мала — особливо в другій половині — багато з гри. Почесних воріт не добула Хуртовина через стрілову немоч та не зіграння нападу. Ворота для Тризуба добули Малецький, Скоцень III, Сич (з карного) і Чик 2. Суддював п. Нінд добре. Видців з причини дощу дуже мало.

В неділю рано грають год. 9.30, грище 26. п. п. Клепарівська **Хуртовина — Богун**; год. 11-а **Чорноморці — Тризуб**.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

Камінка Струмилова:
8. X. Корневільські дзвони.
9. X. Зад зна Острога.
10. X. Товаріщ.

Львів: (саля Театру Ріжнородностей).
11. X. Заліана Острога.

Початок вистави год. 7·30 веч. Білети в Союзному Базарі, вул. Руська.

Великий Міський Театр.

Неділя, 7. X. год. 3·30 поп. „Я переміг кріsу".
Неділя, 7. X. год. 7·30 веч. „Мархолт".
Понеділок, 8. X. год. 7·30 веч. „Я переміг кріsу".

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 7. X. год. 7·30 веч. „Товаріщ".
Понеділок, 8. X. год. 7·30 веч. „Мякун."

Кіна.

АПОЛЬО: „Буря в склянці води" (Ганзі Нізе і Рената Мілер).
АТЛЯНТІК: „Чар віденського вальса" (Лео Слезак, музика Штравса).
ВАНДА: „Пісня ночі" (Ів. Кепура), „Вірдятко".
ГРАЖИНА: „Граф Зарів" і „Тайна білого пекла".
КАСІНО: „Тарзанове кохання" з Дж. Вайсмілером.
КОЛЬОСЕЙ: „Я кохала його" і ревія.
КОПЕРНИК: „Мистецтво жити".
МАРУСЕНЬКА: „У неволі джунглі" та ревія.
МУЗА: „Чібі".
ПАЛЯС: „Чи Люцина це дівчина" (Смосарська, Бодо, Цвіклінська)
ПАН: „Я маю темперамент" і ревія
ПАСАЖ: „В обороні закону" і ревія.
РАЙ: „Ніч для тебе".
СВІТ: „Завмерлий відгомін".
СТИЛЕВЕ: „Останній отаман Аннєнків" і ревія.
УТІХА: „Втікачі" і ревія.
ХИМЕРА: „Весела Зузанна" (Ліліяна Гарвей).

Закордонне радіо.

Неділя, 7. жовтня 1934.

Відень (506,8) 11·50 Симф. концерт, 13·00 Класична муз., 17·40 Нар. пісні, 19·00 Пісні Г. Вольфа, 19·45 „Циганський барон" оп. Й. Штравса, 23·40 Легка муз., спів, **Братислава** (298,8) 16·00 Концерт, **Прага** (470,2) 10·00 Соната Р. Штравса на скрипку та форт., **Париж** (1649) 14·30 „Мірей" оп. Гуноди, 21·00 Вечірня (пісоньки, маріонетки, музика), **Білгород** (439,8) 13·00, 20·30, 22·00 Спів. **Берлін** (356,7) 11·30 Соната ц-дур Бетовена (форт.), 18·30 Концерт, 20·00 Оп. вечір, **Франкфурт** (251) 10·15 Хор. пісні, 20·00 „Продана наречена" оп. Сметани, **Гамбург** (331,9) 19·00 Фортепянова музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14·00 Для дітей, 20·00 Сучасна оп. музика, **Ляйпціг** (382,2) 16.00 Нар. пісні, 16·30 Весела авд., **Мінхен** (405,4) 17·50 Солісти (муз., спів), **Ленінград** (1224) 18·00 „Евген Онєгін" оп. Чайковського, **Монте Ченері** 13·00 Нар. пісоньки, 20·00 Два форт., 21·10 „Веллемія" муз. ідилія Граняніа, **Будапешт** (549,5) 12·00 Оп. орх., 19·30 „Янош Вітез" оп. Повграца Кача, **Мілано** (368,6) 10·45 Концерт іт. оп. трупи, **Рим** (420,8) 17·00 Вок.-інстр. концерт, 20·45 „Ля Фарса Амороза" ком. оп. Зандонаія.

Понеділок, 8. жовтня 1934.

Братислава (298,8) 15·55 Концерт італ. опер, 19·30 Словацькі пісні, **Мор. Острава** (259,1) 17·45 Шуманові пісні, **Прага** (470,2) 12·35 Сальон. орх., 17·45 Фортепян, **Париж** (1649) 13·00 Концерт, 21·00 Камер. муз., 22·00 „Ен кас де консіян" песа Бурдета, **Барсельона** (293,5) 19·00, 22·00 Музика, **Мадрид** (274) 16·30 Мельодії, **Білгород** (439,8) 20·00 Вечір опер, **Берлін** (356,7) 21·00 Нім. музика, 22·30 Пісні й камер. музика, **Гайльсберг** (291) 18·55 Камер. музика, **Ляйпціг** (382,2) 18·20 Оп. музика, **Будапешт** (550,5) 12·05, 22·00 Циг. музика, 20·20 Симф. концерт, **Мілано** (368,6) 11·30 Тріо, 21·45 Камер музика, **Рим** (420,8) Вок.-інстр. концерт.

Львівське радіо.

Неділя, 7. жовтня 1934.

8·30 Ранішня авд., 9·30 Коронація чудотворного образу Богоматері в Бохні, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольог. рільн. вістки, 12·08 Сільва рерум, 12·15 Тижневий театр. огляд, 12·15 Муз. пор., 13·00 Вакації над Чорним Морем, 14·00 Легка муз. з гр. пл., 15·00 Балачка: „Як бавимося?", 15·15, 15·35 Пісні в супр. фортепяну, 15·25 Огляд ринків рільних продуктів, 15·45 „Бабське літо" (відчит І. Сметанського), 15·00 „Диспута" фрагмент із повісти Т. Новацького, 12·20 Скрипка, 16·40 Юрчик на лет. турнірі (балачка для старших дітей), 17·00 Музика до танцю, 17·50 Книжка та знання, 19·00 Мадярська сучасна музика, 19·50 Фейлетон, 20·00 Концерт симф. орхестри, спів, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 На веселій льв. хвилі, 21·45 21·46 Спортові вістки, 22·00 Почт. техн. скринька, 22·15 Рекл. концерт, 22·30 Твори Й. С. Баха (з гр. пл.), 23·05 Танкова музика.

Понеділок, 8. жовтня 1934.

6·45 Ранішня авд., 7·50, 22·00 Реклям. концерт, 11·00 Інавгурація шк. року у льв. політехніці, 11·57 Сигн. часу, 12·03 Метеорольог. рільн. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Танк. муз., 13·00 Полудн. денник, 13·05 Симф. танці (гр. пл.), 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Муз. репортаж: „Шадипів", 16·45 Лекція нім. мови, 17·00 Скрипка, фортепян, 17·32 Збіж. біржа, 17·35 Пісоньки, фортепян, 17·50 Балачка Бр. Вінавера, 18·00 Бал: „Янів б. Львова", 18·15 Легка музика, 18·45 Для старших дітей: „Як я провела вакації" (з гр. пл.), 19·10 Відважні керманичі (відч.), 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Легка муз., пісоньки, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Форт., 21·45 „Господарська й культурна діяльність" (відч.), 22·15 Концерт манд. орх., 23·00 Комунік., 23·05 Танкова музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·23 1/2 зол.

У Варшаві були такі курси: Льондон 25·87, Париж 34·89, Берлін 212·90, Цюріх 172·67, Амстердам 358·75, Прага 22·09, Італія 45·35, Бельгія 123·55, Данціг 172·75, Нюйорк кабель 5·25 7/8, Нюйорк чеки без трансакцій.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 6. жовтня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового	2·10 зол.
1 л. молока	0·14 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	2·65 „

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 22 сот.

Тенденція на масло сильна, на молоко і сметану вдержана, на яйця зниж͏кова.

Маслосоюз повідомляє, що від 6. жовтня ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С." у Львові (вул. Б. Глованього 23):

Пантарки пріма	за 1 кг.	1·20	зол.
„ II кл.	„	1·00	„
Індики та індички I кл.	„	1·05	„
„ „ II „	„	0·70	„
Курята і кури I „	„	0·90	„
„ „ II „	„	0·60	„
Качки I „	„	0·65	„
„ II „	„	0·50	„

ПОДЯКА.

Прибиті горем по втраті Мужа і Батька, бл. п. **Івана Білинського**, емер. управителя школи у Пчанах, складаємо щиру подяку всім, що віддали Йому останню прислугу. Зокрема дякуємо Впр. О. Деканові Раковському за провід похоронів, Всеч. оо. Головкевичеві, Скоробогатому, Чехутові, Флюнтові, Хавдюкові і Метельському за відправлені молитви і звеличання похоронного обряду, о. Головкевичеві за сердечні слова над домовиною, Вп. Д-рові Юркову за надгробне прощання від Нар. Організації жидачівського повіту, товариствам: Сокіл, філія „Просвіти", Взаїмна поміч, Народний Дім у Жидачеві та читальням „Просвіти" у Пчанах за прислання музики, представників і вінків, Вп. Товаришам Покійника і Приятелям та Громадянам Пчан і околиці за вислови співчуття й участь у похоронах.

Жінка з дітьми і родиною.

ОПОВІСТКИ

Інавгураційна Служба Божа Марійської Дружини Студентов відбудеться дня 10. X. (серда) в церкві О. О. Василіян в 8-ій год. рано. **Виділ.**

На інвалідів зол. 100 зложила Вп. Лідія Бурачинська. Львів, УКТОДІ. 399